

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
АПЕЛАЦИОНИ СУД У НИШУ
8Гж.1. 966/14
21.05.2014.године
Н и ш

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У НИШУ, у већу састављеном од судија Зорана Ђорђевића, председника већа, Весне Вукас и Вере Милошевић, чланова већа, у правној ствари тужиоца Б.Ж. из Л.,кога заступа пуномоћник Д. Д. адвокат из Л., против туженог: Град Лесковац, Градска управа за заштиту животне средине, кога заступа Градско јавно правобранилаштво у Лесковцу, ради поништаја решења о нераспоређивању и решења о престанку радног односа и остваривања новчаног потраживања из радног односа, одлучујући о жалби тужиоца изјављеној против пресуде Основног суда у Лесковцу **12П1.бр. 1900/11; 12П1.бр. 1288/12 од 17.10.2013. године**, у седници већа одржаној дана 21.05.2014. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба тужиоца Б.Ж. и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Основног суда у Лесковцу **12П1.бр.1900/11 12П1.бр. 1288/12 од 17.10.2013. године**.

Образложење

Првостепеном пресудом, ставом првим изреке, одбачена је тужба тужиоца као недозвољена у делу захтева за поништај решења о нераспоређивању бр. 112-3323/2010-09 од 16.02.2010.године и решења о престанку радног односа бр. 1203323/2010-09 од 10.03.2010.године.

Другим ставом изреке, одбачена је као неблагоприятна тужба тужиоца у делу захтева којим је тражио поништај Одговора на приговор бр. 22 од 24.02.2010.године .

Трећим ставом изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца у делу којим је тражио да буде распоређен на радно место оператера на рачунару у

Градској управи за заштиту животне средине града Лесковца, сходно стручној спреми и звању почев од 17.02.2010.године.

Четвртим ставом изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца у делу којим је тражио да му тужени накнади штету у висини изгубљене зараде и других примања која му припадају по закону и општем акту, за период од 01.03.2010.године до дана повратка на посао, у износу од 38.000,00 динара по месецу са законском затезном каматом почев од сваког последњег дана у месецу за претходни месец до исплате; захтев за уплату доприноса за обавезно социјално осигурање; захтев да му тужени на име накнаде трошкова превоза исплати износ од по 900,00 динара по месецу за период од 01.03.2010.године до повратка на рад, са припадајућом затезном каматом; да му исплати накнаду штете због неискоришћеног годишњег одмора за период од 01.03.2010.године, до повратка на рад у износу од 60.000,00 динара по години, као и да му, на име накнаде нематеријалне штете због претрпљених душевних болова и за претрпљени страх исплати износ од 3.000.000,00 динара, са припадајућом затезном каматом.

Петим ставом изреке, обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 196.500,00 динара .

Против наведене пресуде тужилац је благовремено изјавио жалбу, побијајући је у целости из свих законом прописаних разлога, са предлогом да се првостепена пресуда преиначи тако што ће се усвојити тужбени захтев у целости.

Испитујући побијану пресуду у смислу чл. 372. Закона о парничном поступку (Сл. Гласник РС бр. 125/2004 и 111/2009) у вези чл. 506. ст. 1. Закона о парничном поступку (Сл. Гласник РС бр. 72/11), Апелациони суд је оценио да жалба није основана.

У првостепеном поступку нису учињене битне повреде поступка из одредбе чл. 361. ст. 2. ЗПП, на које овај суд пази по службеној дужности.

Првостепени суд је правилном оценом изведених доказа потпуно и правилно утврдио чињенично стање. Тужилац је био у радном односу код туженог, на радном месту оператера на рачунару. Поступајући у складу са обавезама из Закона о одређивању максималног броја запослених у локалној администрацији, а у циљу смањења броја запослених, тужени је донео нови акт о систематизацији, којим су поједина радна места укинута, а на појединим је смањен број извршилаца. Оспореним решењем туженог бр. 112-3323/2010-09 од 16.02.2010. године, тужиоцу је утврђен статус нераспоређеног, почев од 17.02.2010.године. Против овог решења тужилац је изјавио приговор, који је начелник туженог одбио као неоснован – Одговором на приговор бр. 28/10-09 од 01.03.2010.године. Неспорно је међу странкама да је тужилац првостепено решење о нераспоређивању примио дана 17.02.2010. године, а другостепено (Одговор на приговор од 01.03.2010.године), дана 02.03.2010.године. Тужени је затим донео решење бр. 118-3323/2010-09 од 01.03.2010. године, којим је тужиоцу престао радни однос дана 01.03.2010.године, због стицања статуса нераспоређеног, а због немогућности да му се обезбеди радно место у истој или другој градској управи .

Тужилац је тужбом од 15.03.2010. године најпре покренуо поступак пред Основним судом у Лесковцу, П1.1688/10, којом је тражио поништај првостепеног решења о нераспоређивању, распоређивање на радно место оператера на рачунару и накнаду штете у висини изгубљене зараде и других примања која му припадају по закону и општем акту. Поднеском од 14.04.2010.године проширио је тужбу и тражио поништај решења туженог бр. 120-3323/2010-09 о исплати отпремнине. Поднеском од 25.01.2012.године, проширио је тужбу тражећи поништај и другостепене одлуке - Одговора на приговор од 01.03.2010.године, којом је одлучено о приговору тужиоца на првостепено решење. У овом поступку донета је пресуда 21П1.бр.1688/10 од 16.03.2012.године, која је укинута решењем Апелационог суда у Нишу 19Гж1.бр. 1081/12 од 06.07.2012.године.

Тужбом поднетом истом суду дана 31.03.2010.године, тужилац је покренуо другу парницу, у којој је тражио поништај решења о престанку радног односа, враћање на рад и накнаду штете. Поднеском од 21.05.2010.године, проширио је тужбу, тражећи и поништај решења туженог бр. 120-3323/2010-09 о исплати отпремнине и решења туженог бр. 131-3323/2010-09 о накнади штете за неискоришћени годишњи одмор. Пресудом 12П1.1831/10 од 05.04.2011.године одлучено је о захтевима тужбе. Решењем Апелационог суда у Нишу 8Гж1.бр.1934/11 од 21.12.2011. године, укинута је првостепена пресуда и предмет је враћен првостепеном суду на поновно суђење.

У поновном поступку извршено је спајање предмета ради вођења јединственог поступка.

Имајући у виду овако утврђено чињенично стање, првостепени суд је правилно поступио када је тужбу за поништај првостепеног решења о нераспоређивању и решења о престанку радног односа одбацио као недозвољену, а преиначену тужбу од 25.01.2012.године, за поништај другостепене одлуке од 01.03.2010.године – одговора на приговор, којим је одлучено о приговору на решење о нераспоређивању, одбацио као неблаговремену, док је у преосталом делу тужбени захтев одбио, а ово из следећих разлога:

У конкретном случају, тужилац је тужбом од 15.03.2010.године тражио поништај првостепеног решења о нераспоређивању од 16.02.2010.године, које не представља коначну одлуку туженог, да би против ње имао право на судску заштиту. Преиначеном тужбом од 25.01.2012.године тражио је поништај и другостепене одлуке туженог од 01.03.2010.године -Одговора на приговор, коју је примио дана 02.03.2010.године.

Законом о радним односима у државним органима (Сл.гл.РС бр. 48/91 ...79/05), чланом 71. прописано је да запослени у државном органу, односно постављена лица ради остваривања својих права се писмено обраћају функционеру који руководи органом и да против сваког решења или другог акта којим је одлучено о њиховим правима или обавезама имају право да поднесу приговор функционеру који руководи државним органом у року од 8 дана од дана уручења решења или другог акта, а функционер је дужан да о приговору одлучи у року од 15 дана од дана подношења приговора. Ако функционер у утврђеном року не одлучи о поднетом приговору или ако запослени или постављено лице није задовољно

одлуком функционера поводом поднетог приговора, запослени, односно постављено лице могу се обратити надлежном суду у року од 15 дана.

Имајући у виде цитиране законске одредбе, правилно је првостепени суд одбацио као недозвољену тужбу за поништај првостепеног решења о нераспоређивању од 16.02.2010.године, обзиром да није реч о коначној одлуци, јер је против исте изјављен приговор о којем је одлучено другостепеном одлуком- Одговором на приговор од 01.03.2010.године.

Преиначеном тужбом од 25.01.2012.године тужилац је тражио поништај и другостепене одлуке којом је одлучено о приговору тужиоца на решење о нераспоређивању. Тужилац је пропустио законски рок од 15 дана за побијање коначне одлуке о нераспоређивању, па је правилан закључак првостепеног суда да је тужба у овом делу за поништај другостепене одлуке, коју је тужилац примио 02.03.2010.године, неблаговремено поднета, сходно чл. 71.став 6. Закона о радним односима у државним органима, јер је преиначење извршено 25.01.2012.године – по протеклу законског рока.

Имајући у виду да тужилац није успео у спору за поништај решења којим му је утврђен статус нераспоређеног радника, те је исто коначно и правноснажно, правилна је и одлука првостепеног суда којом је одбачена тужба у делу захтева за поништај решења о престанку радног односа.

Правилно је је првостепени суд одлучио и када је одбио као неоснован тужбени захтев за враћање тужиоца на рад и распоређивање на радно место које је до тада обављао, или на друго које одговара његовој стручној спреми и радној способности, захтев за обавезивање туженог на накнаду штете у висини изгубљене зараде и других примања, као и захтев за обавезивање туженог на накнаду трошкова превоза, накнаду за неискоришћени годишњи одмор, накнаду нематеријалне штете због претрпљених душевних болова и претрпљени страх.

Основаност тужбеног захтева у овом делу зависи од успеха у спору за поништај решења којим је тужиоцу утврђен статус нераспоређеног радника. Како је тужба у том делу одбачена као недозвољена, а допуна тужбе одбачена као неблаговремена, то је правилно првостепени суд поступио када је одбио тужбени захтев и у том делу.

Жалбом се указује да првостепени суд није одлучивао о делу тужбеног захтева за поништај решења о исплати отпремнине и решења о накнади штете за неискоришћени годишњи одмор, али ови жалбени наводи не утичу на правилност и законитост побијане пресуде, а ово из следећих разлога:

Сагласно одредби чл. 343. ЗПП, тужилац је имао могућност да предложи доношење допунске пресуде у року од 15 дана од пријема пресуде, ако сматра да је суд пропустио да одлучи о свим захтевима о којима се мора одлучити пресудом. Како тужилац није предложио доношење допунске пресуде у наведеном року, тужба се у том делу сматра повученом, сходно одредби чл. 343.став 3. ЗПП.

Правилна је и одлука првостепеног суда о трошковима парничног поступка будући

да су исти одређени и одмерени у складу са одредбом чл. 149. и 150. ЗПП, а у складу са важећом АТ и ТТ.

Са изнетих разлога, сходно одредби чл. 375. ЗПП, одлучено је као у изреци ове пресуде.

АПЕЛАЦИОНИ СУД У НИШУ, дана 21.05.2014.год. 8Гж.1. 966/14

**Председник већа-судија,
Зоран Ђорђевић с.р.**

**Тачност преписа оверава
управитељ судске писарнице.**